

עתון החטיבה  
גבעת ח"ם

# עולותים

אהבו את בלוריתכם השחורה, או הצהבהבת, הצוחקה ברוח!

ואת חולצתכם הלבנה, הפתוחה ותופחת ומבדרת את זעתה  
ברוח!

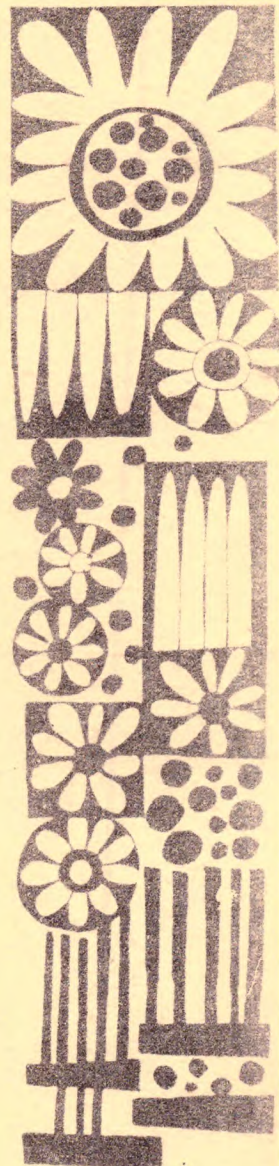
ואת חזותיכם היחפיים המשתאים לרוח!

אהבו את עיניכם הצוחקות מעוצמת העולם הגואה ובולע  
אתכם!

הנה הארץ יפה ורבה!

ואנחנו בניה פתוחים ורחבים!

(מתוך "ארץ הצהריים" לע. הלל)



יום ו', 15/1, 1965, מס' 132/3

מזג האויר משתעשע לו בחליפין  
של גשם ושמש, ואנו נהנים מימים  
יפים אלה - כשהשמיים הכחולים  
מצועפים בעבים קלות-לבנות, השמש  
מחממת בנעימות רכה, רוח לוטפת  
קלות, ובכל יש אשליה ניסתרת,  
כי החורף ינוצה ולא יעז לשוב  
ולכסות את השמיים התכולים בעבים



זדעיפז פנים, והשמש שכה מלטפת בחומה - לא תוסתר ביד אלימה מאחורי סוגר  
"ברית.

הלימודים נמשכים: דפים מתמלאים ללא רחס, השורות נחרשות בהמוני  
זילים, הכנת שיעורים מתמדת כשהלב חושק במשהו אחר, הקשבה למחצה בשעת  
זשיעורים; זריקת פיתקאות במחותרת, חידות בגפוררים לחידוד המוחות...  
הנאה שבפגישה עם חומר חדש ומעניין, והרצון להתמודד עמו ולהכירו.  
ההפסקה המלאת המולה, הנקטעת באכזריות ע"י הפעמון הטרדן והמסלקת את  
צחוק הפרוע וההשתובבות הקלה, כהרף עין, כלעומת שבאו.  
כך נימשכים הלימודים, יום רודף יום - ימים יפים, מלאי משובת נעורים.

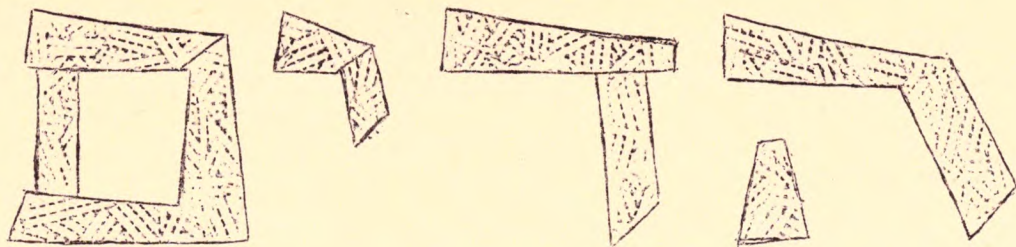
העלון כולל את המדורים העיקריים!

ה ד י ם - אלה הדיו של הדיון, שנתקיים במדור "על המדוכה" בעלון השחרון,  
ויכוח עם תלמידי השמיניות. תגובתו של בוגר חטיבה ודוגמטיקן מושבע.  
דף למחנך - הפעם מוקדש הדף. למוחה החינוך הגופני בבית-ספרנו.  
אשנב לספורט - מדור העוסק בסקירת הספורט במשק.  
נוסף למדורים אלה, ישנם המדורים הקבועים.

עם המשפחה וכל בית גבעת-חיים -

אבלים בני החטיבה,

בהילקח מאתנו - יהושוע מדיני.

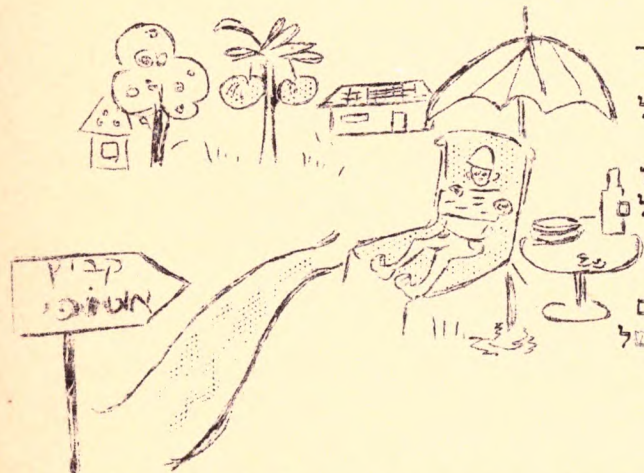


סילחו לי על הפלישה לתחומכם שכיסויה הפורמלי מועט הוא, אך יש לה מקום דיון על העניינים לגופם. כוונתי לאותו לקט דברי תלמידי שמיניות בסמינר "ב, שנמצא במדור "על המדוכה" שב"עלומים" האחרון ולתגובות שנחלוו אליו. פני שאביע את דעתי על עצם הדברים, ארשה לעצמי לומר מספר דברים על ויכוח עיין זה: אני רואה טעם לפגם בהבאת קטעי דברים, ציטטות "נבחרות" מדברי ריבנים ועיוניים ופיתוח ויכוח עם בעל פה או בכתב, ללא מגע חי עם מביעי דברים, ללא שמיעת כל אשר בפיהם או, לפחות, וויכוח עם דעות כתובות מבוססות מנומקות. קל מאד לקטול בצורה כזו את היריב ואין "קטילה" זו תודמת אף מטומה לגיבוש הרעיוני שלנו. כמי שנכח לפני שנתיים בפגישה כזו בין "שמיניס-ים" לבין יוד-ביתים במסגרת הסמינר, ושמע הן את דברי העירוניים והן את גוברות הצד שלנו ממקור ראשון, נראה לי כי וויכוח מעין זה אפשרי רק בצורה יפה, ועמידה נכונה בו אפשרית רק לאחר נתינת כלים מחשבתיים - ניתוחיים תמימים בידי המתווכחים.

לא נכון הדבר, לא קל להתנבח עם דעות אלו. קל להתנבח עמן, להתפלמס מן, אך לא להתווכח שכן הויכוח האמיתי הוא דין ודברים המבוסס על יציאה נקודת מוצא משותפת אשר במקרה דנן חסרה כליל. אין טעם בהטפה או בהצגת מדתנו והווייתנו כצודקים יותר, או יפים יותר. לפני שניגשים לטפל בתופעה גוף זו, המבוטאת בפי מעטים והמוגשמת ע"י רבים, יש לדעת למקמה במקום הראוי ה. מיקום זה המראה את המגמות החברתיות בהן משתלב רובו של הנוער העירוני משכיל, והמתבסס על ניתוח מציאות חברתית אובייקטיבי עד כמה שאפשר, היא משפחות היחידה ליצירת נקודות מוצא משותפות לויכוח של אמת.

אינני מתכוון, במסגרת רשימה זו, להתייחס לבעיית הנוער העירוני הלומד, כי מעוניין יותר לעסוק בקבוץ תוך נסיון למקמו במסגרת של התהוות - ותהליכים ברתיים. הקיבוץ איננו ניצב מעבר להסטוריה או מעליה, וכלי הניתוח המשמשים ותנו תוך כדי עיון ולימוד כל ההוויות ההסטוריות האחרות, טובים ויפים גם גבי הקבוץ.

עם כל הטוב והיפה והצודק שבחיי הקבוץ, אין הוא עדיין הוויה אבסולוטית ב-



לי הגדם והחברה, מנתק מהשפעות וחופשי התפתחויות רצוניות וכפוינות. קיומו של קבוץ מושתת עדיין על הצורך החברתי האוב-יקטיבי (במובן הרחב ביותר של מושג זה), קיומו. בלשון פשוטה יותר - ניתן לדבר על תפקידים ההסטוריים שהקיבוץ מלא, ממלא ימלא. אלה עיצבו את דמותו ומקימים אותו מ כיום כמות שהוא, ותהיה זו שגיאה להתעלם מציאות זו.

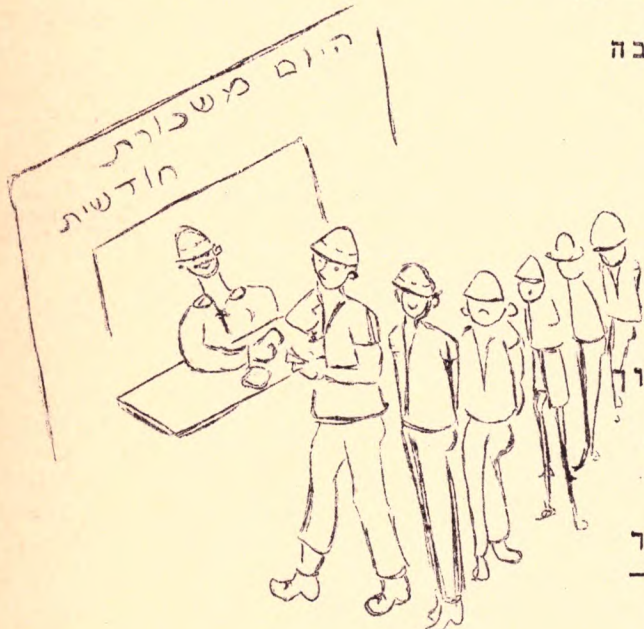
תפקידיו ההסטוריים הללו של הקבוץ, הם לק אורגני מן התהליך המגוון ורב הפנים של שחרור הלאומי היהודי. עדיין לא הסתיימה מהפכה היהודית ולא ניתן האות להתרכזות קבוץ אך ורק בתחום ערפיו ההומניים.

בתנאים של ישראל דהיום, הרי קומונה שמטרתה חברה צודקת לאלו התפצים בה, עשילתם לאנשים מאושרים, נידונה מראש לכשלון. מעניין אותי מאד לדעת האם שראל; שהביע את דעתו בפאתוס רב ובכושר ביטוי בולט, למד אי פעם את תולדות קומונות האוטופיות וגיבש, בעצמו או בעזרת מוריו, את הלקחים הנכונים צמיחתן, קיומן ואופן התחלשותן. 95% מתושבי ישראל החיים בחברה לא שיחופית, מ ערובה בטוחה להישנות התופעה של הקומונות האוטופיות באם לא ישכיל הקבוץ הבין את תפקידיו ההסטוריים בפתח הגל השני של המהפכה היהודית ולפעול מילויים.

הקיבוץ אינו רק חזית, זה נכון, אך אין הוא רק בית. הקיבוץ ביסודו הוא מיוזג בין בית וחזית - מעין אחדות ניגודים. מיוזג זה, הוא שנתן לו את דמותו המיוחדת. הפרת האיזון בין שני מרכיבי היסוד האלה - בית וחזית, המתרחשת כיום בקיבוץ והנוטה לכיוון הביתיות המופרזת, תיפגע בעתיד בדמותו ובסדרי חייו ותחנך דמות אדם אחרת מזו שישראל ה. הפך לראות פה. אנו יכולים להמשיך ולקיים את החברה הזו רק אם יונחו ביסודה עקרונות אוב-ייקטיביים הנובעים מניתוח דינאמיות החברתית הכללית והשתלבות הקיבוץ בתוכה. האושר האישי, לעומת זאת, הוא קנה מידה סובייקטיבי לחלוטין וניתן לפירושים רבים כמספר חברי הקיבוץ. מדוע יש להלחם נגד עבודה שכירה, להתגייס לקטיפים ושאר מבצעים, כאשר מלחמה והתגייסות אלו רק מקשות על החיים? מדוע לא לשחרר מהם את החברים שאינם מאושרים בתוספת עבודה? מדוע לא לתת לכל חבר הרוצה בכך את התמורה לעמלו בכסף מזומן, אם הוא חושב שגושרו האישי יגבר? מי חתם על התחייבות שאי פעם לא יהיו חברים רבים שירצו בזאת, כאשר כיום יש כבר מספר מסויים המגלה התעניינות בנושא המשכורת?

אין אנו צריכים להפליג בפילפול עיוני כדי לדעת מה יקרה לנו באם לא נפתח ונטפח גישה רעיונית נכונה לגבי החברה הישראלית, הקיבוץ והפרט בקבוץ, ויחסי הגומלין בתוך המשולש. יש דוגמאות והעיקרית שבהן היא איחוד הקבוצים כתנועה המוצפת עבודה שכירה (פי כמה וכמה מאתנו וההקיבוץ הארצי) ומפרקת מסגרות שיתופיות.

גינני יודע היכן מצא ישראל ה. את המציאות של דור ראשון, שלא השתחרר מעיונותים וסיכוי לדור חדש של אנשים אמיתיים ויפים. בגבעת-חיים אין מציאות כזו, ועד כמה שלא יהיה הדבר נעים חובה לומר אותו: חוג הנוער בגבעת-חיים ובמשקים רבים אחרים של הקיבוץ אינו נראה כמחשיב את הסיכוי הזה וחותר להגשמתו. יש להאבק בנטייה הזו למליציות יתר ולפראזות נאות חסרות כסוי במציאות. חוג הנוער של גבעת-חיים היה גם הוא בחטיבה בזמנו ודיבר ללא הכרת המציאות. אין לי ספק שאם תימשך המציאות הנוכחית - החינוך הרעיוני המעוות ופיטום המוחות במציאות שאיננה קיימת, יהיו גם הנערים הנלהבים והאידיאליסטיים של החטיבה דהיום - כחוג הנוער, זו רק שאלה של זמן.



תפיסתו של ישראל ה. מוטעית מיסודה, אך לא בו האשם. זה מכבר אני צופה בחרדה רבה בירידת ערכו, השיבות ורמתו של החינוך הרעיוני בחטיבת בני הקיבוץ ובהסתלקות מהקניית כלים מחשבתיים נכונים להתמודדות עם המציאות. יש להקנות יתר ידע בתהליכים הכלכליים והחברתיים של העולם המערבי המודרני ושל מדינת ישראל ומקומו של הנוער בתוכה, או במילים אחרות - דרושה יתר מודר-ניזציה של הכלים האינטלקטואליים בהם אנו מתמודדים עם המציאות הסובבת אותנו. חיסון יעיל נגד מגמות של הסתגרות, אדישות ולא גיכפתינות, שהן הצד השני של מטבע הפראזות והמליצות (הפועלות באיטיות אך בבטחון להריסת המבנה החברתי הקיבוצי) יכול להנתן רק תוך ניתוח אובייקטיבי של החברה הישראלית והקיבוץ בתוכה, ויתר דינאמיות בפעולה. כלים אינטלקטואליים אלה, בין אם נרצה בכך ובין אם לאו, הם מארכסיסטים ביסודם. מארכסיזם מודרני אין פירושו דבקות בכל תג ומלה מכתבי מרכס, אנגלס ולנין, אלא פיתוח יוצר של השיטה המחשבתית ודרכי הניתוח של אבות הסוציאליזם ושימא בהם ב מציאות חדשה ובתנאים משתנים. ברור שלא החטיבה יכולה לעשות זאת, אך הקיבוץ חייב ויכול לעשות זאת למען עצמו ולמען החטיבה. היום, יותר מחמיד, נחוצה השקפת עולם ולא ערפל ומבוכה אידיולוגיים.

והערת סיכום לגבי הבנים העוזבים והיחס אליהם, (הגדרת העזיבה, אינה חלה על בנים שעברו לקיבוצים אחרים): כמי שהיה בין היוזמים העיקריים של אותה מערכת חוקים ותקנות הדנה בבנים העוזבים ומכלול יחסיהם עם המשק, מערכת שישראל ה. מכנה אותה "שיטת מיתרסים קנאית, חסרת שחר ומסוכנת". אני עדיין חושב שטוב עשינו. לא החלטנו על שום דבר דרסטי ולא חוקקנו חוקים דרקוניים. החשוב הוא שבאותן שלוש אסיפות סוערות, נתן רוב הציבור ביטוי ליחסו אל העוזב ואל העזיבה ובכך נוצרה האוירה החיובית הקיימת עד היום.

והערת סיכום לגבי הבנים העוזבים והיחס אליהם, (הגדרת העזיבה, אינה חלה על בנים שעברו לקיבוצים אחרים): כמי שהיה בין היוזמים העיקריים של אותה מערכת חוקים ותקנות הדנה בבנים העוזבים ומכלול יחסיהם עם המשק, מערכת שישראל ה. מכנה אותה "שיטת מיתרסים קנאית, חסרת שחר ומסוכנת". אני עדיין חושב שטוב עשינו. לא החלטנו על שום דבר דרסטי ולא חוקקנו חוקים דרקוניים. החשוב הוא שבאותן שלוש אסיפות סוערות, נתן רוב הציבור ביטוי ליחסו אל העוזב ואל העזיבה ובכך נוצרה האוירה החיובית הקיימת עד היום.

רק עוד כמה מילים . . .

אין לי כל כוונה להמשיך בויכוח עם אורי, כיון שכפי שהוא בעצמו טוען, אין טעם לויכוח שאין בו אפילו נקודות מוצא משותפות. נראה, שההשגות שלי של אורי, אודות מושגים כגון "אנשים אמתיים ויפים" ומהותו של אושר אנושי, זן שונות לגמרי.

אינני מתכוון, חלילה-וחס, לנסות לחפות על בורותי הגמורה בכל העניינים הנזכרים במאמר, אבל יש כנראה, דברים שאי-אפשר ללמוד אותם גם מהטוב שבמו-רים.

אי-לכך פליאה גדולה היא בעיני מדוע עושה אורי את הרשימה שלי רדום לנתח בו את כל צרות ה"חטיבה" והסכנות הצפויות לה, בזמן שלי ברור וצורת הראייה שלי את הדברים היא יוצאת דופן בהחלט בין החבר'ה בגילי, ובד-ימתי אין שום יומרה לייצג משהו זולת כותבה. נדמה לי שיש קצת חוסר הגינות עשית הכללות כאלה.

ומכיון שאינני חושב שכתבתי "פראזות" ו"מליצות שאין להן כיסוי", אוסיף ק שאינני מתעלם כלל מהתפקידים ההיסטוריים של הקיבוץ ומהצורך בשמירת מסגרות, בל בעיני כל אלה אינם, אלא כעין אמצעים למשהו חשוב הרבה יותר.

טועני נגדי (דוקא ב"חטיבה") שצורת הראייה

לי היא "תמימה" ו"איננה מבחינה בבעיות".

היפך הגמור הוא הנכון. הבעיות שאני רואה

חמורות ביותר, ואולי אינן ניתנות כלל

פתרון. כל השאלה היא, במה רואים את העיקר,

החשוב: האם הבעיה המרכזית של חיינו היא

יחלקו פריז'ידרים לחברים או לא, או שמא

זוים חיינו בכך, אם נצליח ליצור כאן הוויה

ושית חדשה?

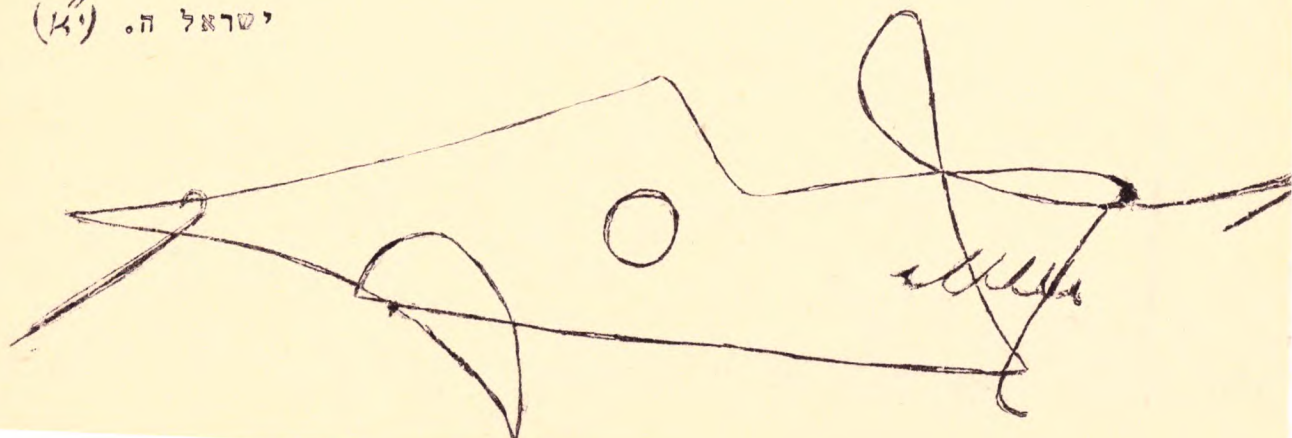
ועוד משהו: כל אידיאולוגיות וכל ניתוחים, ויהיו מזהירים וידעניים

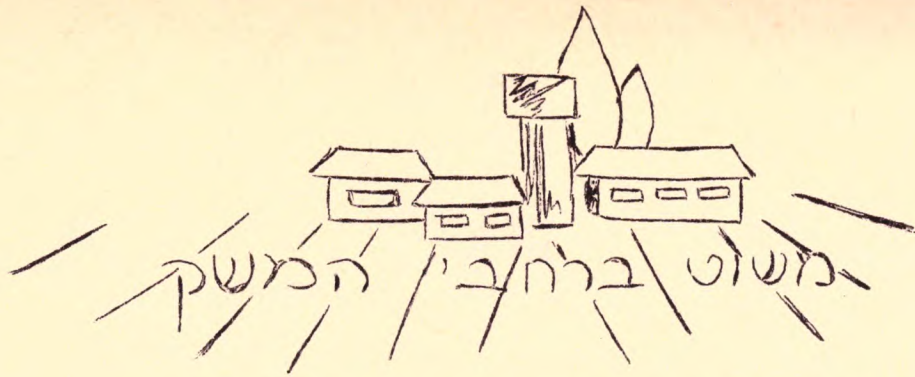
ל שיהיו, אינם שוים בעיני אפילו כקליפת-השום אם ביסודם לא עומדים

צוץ והצורך להבין את האדם ולהביא לו אושר.



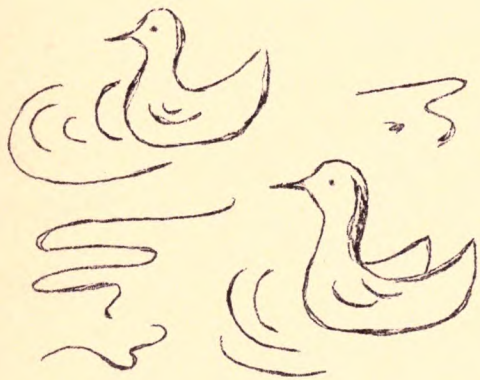
ישראל ה. (יא)





## מקלה לת העד הברורזית . . .

ליינו זוקפים חזותינו וצועדים בגאון בחוצות הברוזיה לקול תשואות המון תושבים, המכוונים לעומתנו ( כל אחד ואחד ), במחילה מבודנו, לא יותר עיין פוזלת אחת. מהלכים היינו בחזה מורם ושולחים מבט לימין ולשמאל לעבר ברווזים החוהים על קנקנו ביראת כבוד. לרגע היינו מדמים עצמנו למנצחים ל מקהלת הצד הברוזית הזו, אשר כל אימת שהיינו קרבים אליה היתה מרימה ולה לפורטה ובהתרחקנו - מנמיכה. רובע ההודים לא פחות מעניין; נראה היה עלייל שהם גאים בהשכלתם המסתכמת בתשובה על השאלה - מתי פורים? ולעיתים יענו לך מבלי ששאלת כלל.



כל זה היה בודאי מתרחש, לולא בחרנו בדרך קלה ונכנסנו באחד האמשים, לחדרו של רכז הברוזיה (שהוא, אגב, הירוק שבין עלי הענף מבחינת ותק וניסיון), כדי להוציא מפיו מספר עובדות. מען האמת, הקנה לנו הביקור אצלו, פחות מושג צער גידול עופות מאשר בתחום צער גידול בנים אך על זה גולי בהזדמנות אחרת).

כידוע מורכב ענף הברוזיה משתי שלוחות.

בנים היו הברוזים המעמד השליט, ואילו ההודים

ימנו על המיעוט. הללו ישבו באופוזיציה בחברותא עם הברברים, האוזים ושאר בני עופות ז"ל. אך בין כה וכה נשתנו הזמנים; השמש פעמים אין ספור זרחה, טיטה אין ספור - פרחה, והשוחטים - שחטו ברווזים לרוב. ההיסטוריה המסיכה מהלכה והמיעוט ההודי, עלה והגיע ל-50% מכלל הייצור ועוד כנפיו נטויות לות. על פי יחס הכוחות, מן הראוי היה, שישנה הענף את שמו על מנת לא פח את מחצית אוכלוסיו.

מכסת הייצור השנתית הנוכחית, היא 140 טון הודים וכנ"ל - ברווזים.

כנית הברוזיה לעתיד הקרוב, להרחיב את ענף ההודים ב-50 טון נוספים.

חניכי הברוזיה זוכים לטיפול מסור ולחינוך מעולה מרגע צאתם מבין כחלי יצה ועד הכנסם אל בין סורגי הברזל של כלובי המשלוח. מגמת הלימוד במוטד א ריאלית וכל בוגר הברוזיה - הודיה, מוכשר למלא את יעודו בחיים ובעיקר וות - בין שיני הבריות.

צריכת שיווק הברוזים בארץ נמוכה מאד וכל השקעה נוספת להרחבת הענף

כוייה טובים להקטנת הרווחיות. שלושת מגדלי הברוזים העיקריים בארץ הם:

-שמואל, גבעת-חיים איחוד ואנחנו (לא לפי סדר גודל ההיקף). שלושה משקיי

ה קובעים את מחירי השוק, הנתונים לתנודות עצומות מ-80 אגורות לק"ג ברוז

ונה גרועה (היום), ועד 2 ל"ה הק"ג בעונה טובה.

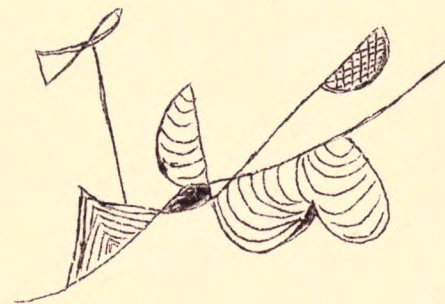
רווחיות הברוזיה, כבכל ענף חלוייה בצמצום ההוצאות המשתנות (שבסופי

# חילונים אתנו



הכתה נשארה דוממת לאחר שבני י"ב  
עזבוה. רק דף מקומט כלשהו, מבוש קמ-  
עה, נותר משיעור כלכלה מדינית.

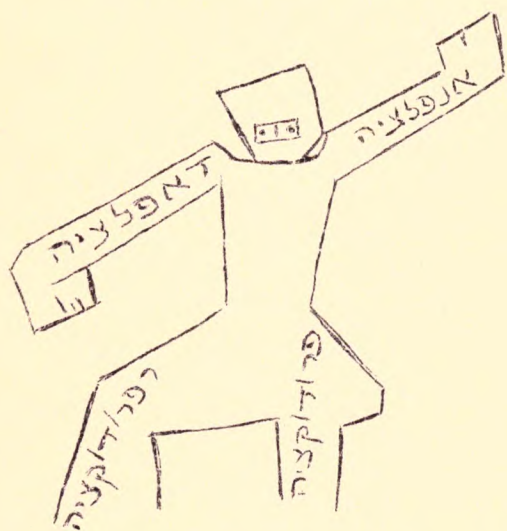
שלום לך "נטיה שולית" שכמותך!  
על מה זה נטית ממני נטיה כה  
אינפלציונית, בעוד אני משתדל להגיע  
ל"נקודת האיזון"? על מה זה נוצר זה  
"הפער הדאפלציוני" בינינו, וההשקעה



יתתה כה פרודוקטיבית ולא "חשבון עובר ושב"? חשבת אותי לסרסור של בורסה  
שואף ל"פרודוקציה מורחבת", אדם המזלזל ב"עבודה המופשטת" ושואף רק  
ש"מושלים הסופיים".

הוי, נטיה שולית שלי! "תוצר לאומי נקי", שלי!  
אינך יודעת עד כמה אני "תוצר לאומי גולמי" - לעומתך!  
אך טעית ביחס אלי, חמדתי, עדיין את הנך ניירות הערך שלי, את "החשבון

נקי" של חיי! תמורתך אינה פוחתת  
גולם בעיני, ולכן הבה נמשיך יחדיו  
מעגל הייצור, ונראה אושר ביחסינו  
נופטימליים! באמצעי הייצור שלנו  
יליד מוצרים חמודים בעלי "עודפי  
יך", - הדומים לך ביופיים השולי,  
יילו את - את תזדקני לצידי,  
יה שולית שלי, ויחדיו בהבנה  
אה נגיע לנקודת האיזון המיוחלת.

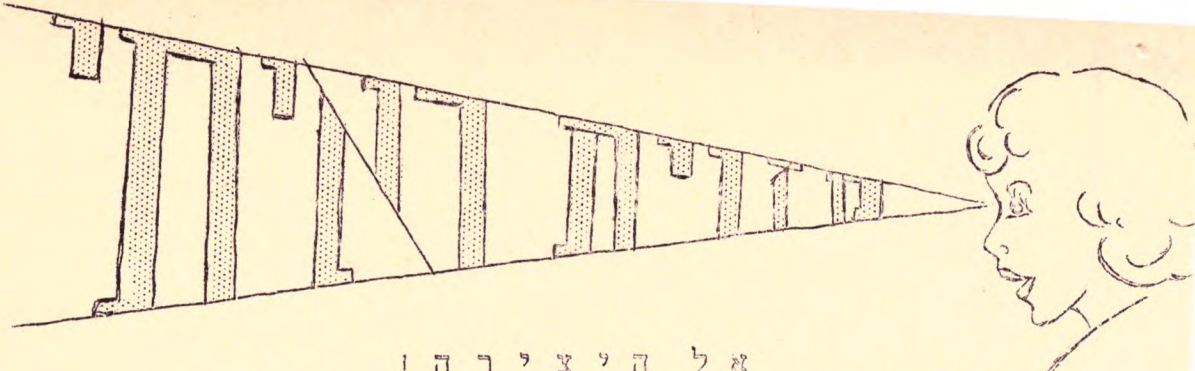


## משך: משוט ברחבי המשק

ניצולת המזון היא המגמה העיקרית והיא נעשית בדרכים שונות, ביניהם  
דרך הכדוקה ביותר - יצירת תנאי גידול נוחים המונעים מחלות ותמותה (כל  
דף שמתפגר מוליך איתו לטימיון כמות מזון ניכרת לקא תמורה). ענף הברווזים  
הנה מהוצאות קבועות קטנות, הואיל והמבנים ברובם ישנים וסיימו כבר את  
פחתתם.

המחזור הכספי המצופה מהענף הוא: 400.000 ל"י ומזה - 100.000 ל"י ואולי  
מעלה מזה, לעומת אשתקד (80.000 ל"י רוח).

הרגיון נסתיים ואנו היינו זוקפים גבותינו וצועדים בגאון בחוצות  
שכונה.



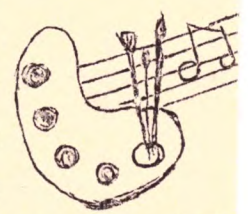
אל היצירה!

שני שלבים ביצירה: "היצירה הפשוטה" ו"האומנות". את "היצירה הפשוטה" אכנה כפעולה טבעית של בני האדם ליצור דברים חדשים והומר גלמי נתון. אין היא מתמרת להגיע לרמה הגבוהה של כל אחד ואחד ליצור יצירות לפי דמיונו הוא. אין היא מוגבלת לתחומים ברורים, אלא מופיעה בכל שטח חיים. אדם שר לעצמו, הרי הוא יוצר. הציור על שולי המחברת, הריקוד לאחר סיבת ערב ליבת, כתיבת הפשטה, טיפוח צמחים בגינה או בעציצים, משחק שח-מט חדר או במועדון, וכו'. אלו הן דוגמאות מעטות משלל האפשרויות ליצירה.

"האומנות" מוגדרת בתחומים מסוימים ומקובלים: ציור, פיסול, נגינה, משחק יאטרלי, כתיבת שירה או פרוזה, ריקוד וכד'. היא דורשת לימוד רב, תירגול אלמון רבים מאד. היא מתמרת להפוך את היצירה האישית הפשוטה ככלי ביטוי עיוני ומחשבת. היא מפתחת את "היצירה הפשוטה" לדרגה גבוהה של "היצירה מורכבת". היא מחייבת שילוב של יצירה כשלעצמה ורעיון, או משלבת את מכלול השבועות והגיבוי של היוצר בדמיונו להביע. במילים אחרות, רצון ההבעה של דם מסוים, דוחף אותו לפתח את ידיעותיו ואת יכולתו ליצור, עד לדרגת יכולת יצוע (טכניקה) גבוהה.



"האומנות" בה עוסק אדם, מתרכזת תמיד בתחום מסוים: אין הוא יכול לפזר את יצירתו לכל הכי-וונים, משום שאין הוא יכול ללמוד, לתרגל ולהתאמן בשטחים רבים מחוסר זמן נתון. למשל, אין אדם יכול לעסוק בציור, בנגינה, בריקוד, פנטומימה ובניצוח - בעת ובעונה אחת כאשר



לכל שטח מהם עליו לפתח רמת ביצוע של "אומנות". לעומת זאת, האדם היוצר איננו מתחייב להתרכז בתחומים צרים, אלא באפ-טרותו לעסוק בכל סוגי היצירה הרצויים לו. אין הוא מוגבל בתחום צר, בו עליו להגיע לרמת ביצוע גבוהה.

אך למרות זאת, אני מבדיל בין "יצירה מפוזרת", בה עוסק אדם בכל התחומים הרצויים לו, אך אינו מתעמק בהם באופן יסודי ובין "יצירה מרוכזת". לכל אדם נטיות שונות משלו: לאחד חוש להמחשת דמויות על נייר, לשני קול ערב, לשלישי משחק או חיקוי, לרביעי חוש לקצב, וכך לכל אחד. בסעות הפנאי יכול הראשון להתרכז בציור, השני ביצירה, השלישי במשחק בחוג דרמטי, וכך הלאה.

לדעתי, זאת הדרך הנכונה לעיסוקו של כל אחד. מי שנרתע או אין הוא שווי להתחייב לדרך של אומנות, הדורשת סבלנות ועבודה קשה לזמן ארוך, עליו לפתח את עצמו בדרך האחרת. כלומר, עליו לנצל את זמנו הפנוי ליצירה מרוכ-ית למי נטיתו ורצונו האישיים. בדרך זו אפשר למצוא מקור להבעה אישית של דמיון, של המחשבה ושל הרגש - אשר מחוסר כלי ביטוי מתאימים נעצרים בפ-

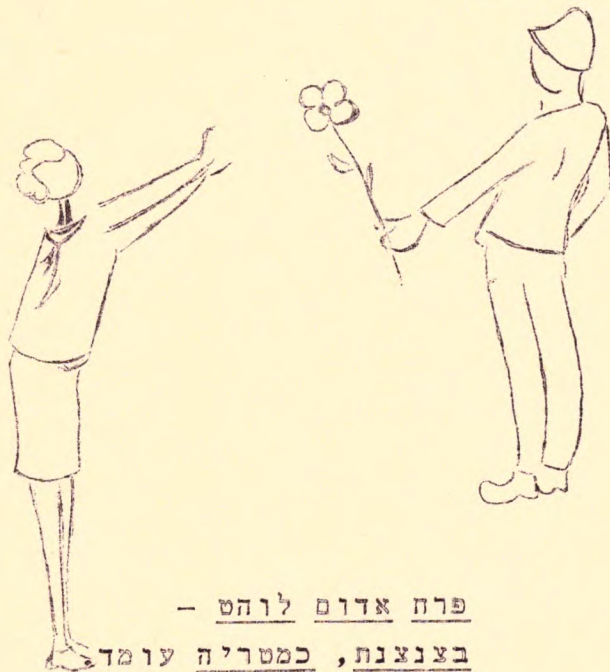


גי'ס ונחנקים. זוהי דרך לפיתוח מחשבה אישית ואופי. זוהי דרך להינותן עצמי  
 שיטה הטובה ביותר וביחוד בתקופת החיים של ההתבגרות.  
 היצירה פוקחת עיניים לראיה שמעבר לדברים המוחשיים ופותחת פתח להבנה  
 אישית ולהבנת הזולת. בעית היצירה אין המחשבה מתרכזת לעצם היצירה בלבד;  
 ללא לשטחים נרחבים אחרים מסביב. זוהי כבר חצי אמנות.  
 אצלנו רבים מאוד עדיין לא מצאו לעצמם דרך להבעה אישית. זמנם החופשי  
 מתבזבז. לריק מבלי שידעו מה לעשות בו, כמו מים רבים הנשפכים דרך אצבעות  
 תוחות. חסר להם שטח התענינות כלשהוא שימריצם לעסוק בו ולהתרכז בו. כתו-  
 אה מכך הם גורם סביל - מרבים ללכת לסרטנים, מרבים לשבת ליד הרדיו (ומה  
 היה בתקופת הטלביזיה בעוד כמה שנים?), נמצאים שעות רבות (מיותרות) במיטה  
 נמנעים ממאמץ שמעל להכרח.  
 ולכן עצתי נתונה לכל אלו, שמחוץ לשיעורים ולשיעורי הבית או מחוץ לע-  
 ודה זמנם אובד לריק, לחפש שטח התענינות ולקרבו אליהם, לפתחו ולמצוא בו  
 דרך הן למילוי שעות הפנאי, הן ליצירת מתח בשעות שלאחר יום הלימודים או  
 ום העבודה, והן למצוא בו דרך לביטוי אישי. ומבטחני שיעלה הדבר בידם עם  
 צת רצון והרבה אמביציה.

הרשימה הבאה בסידרה תופיע בעלון הבא).

חנוך (י"ב)

שירים שנכתבו תוך דקות ספורות במספר מילים נתונות - בערב הספורט ההיח-  
 י, שנערך מכבר.



פרח אדום לוחט -  
 בצנצנת, כמטריה עומד,  
 ועל השולחן - ראוי נשבר  
 ובחוץ - רגבים ללא מספר...

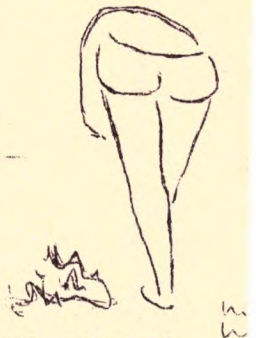
הוא נתן לה פרח אדום,  
 אחר חיבקה בלהט וחום.  
 אי גם נתן לה וגם מטריה -  
 אמר לה שהיא פתיה.  
 חר הוא שבר את לבבה,  
 הישבעו לה אהבה.  
 ה היה בסתיו עם עבים -  
 שדה של רגבים.  
 חר היא היכתה לו עד בוש -  
 כשכא הוא קיבל -  
 נצנת ושולחן על הראש.



# דרך למהתנד

היכולת להעביר ערכים תרבותיים וסגולות אנושיות דרך מקצועות החינוך הגופני.

החינוך הגופני הוא חלק בלתי נפרד מהחינוך הכללי אותו אנו רוכשים. היכולת להעביר ערכים תרבותיים וסגולות אנושיות דרך מקצועות שונים בחינוך הגופני, נותנים לחינוך הגופני את ערכו הרב בשטח החינוך. אפשר אם כן לקבוע, שהחינוך הגופני מקנה סגולות גופניות ורוחניות ויוצר באדם יסודות תרבות אישית, הנכנסים לאוצר הערכים של התרבות הכללית.



החינוך הגופני הוא רב-גוני ביותר ומקיף בתוכו הן את תרבות הגוף והן את תרבות הרוח (גפש בריאה בגוף בריא), ואין להפריד בין שני אלה כאשר נוסקים במקצוע זה. כל עיסוק גופני הדורש מאמץ מאדם, מחייב אותו להתמדה, ירצון חזק, ליכולת להתגבר על קשיים, לאומץ וליחסי חברות (כי לרוב עיסוק זה נעשה בחברת אנשים נוספים, שהשתתפותם נידרשת).

גם הפעילות הגופנית עצמה מורכבת מענפים שונים, אשר הם יחדיו נותנים את הרצוי בפעילות הגוף ובעיצובו. מחלקים, אמנם, את החינוך הגופני לענפים שונים, אך חלוקה זו היא תיאורטית בלבד היות וכל ענף קשור במסגרתו.

אם נבחנו עוסקים בבית הספר בענפים כמו - אתלטיקה, התעמלות, משחקים, חיה - הרי שאנו יוצרים פעילות כללית של הגוף על צורותיה השונות. אין ראות ענף אחד כבודד, אלא את האחד קשור בשני. כאן אני רוצה לומר לכל אלה שר משחק זה או אחר מושך אותם, ואלה אשר התנהגותם בעת העיסוק בספורט ינה תמיד בהתאם לכללי החברה ותרבותה - לעולם לא תגיעו ליכולת משחק אם א תגווננו את פעילותכם הגופנית ותעסקו גם באטלטיקה ובהתעמלות. עליכם להת-ים עצמכם לתרבות החברה בה אתם חיים - כי היסוד לפעילות חפשית ונכונה של גוף, היא קודם כל תכונות תרבותיות ורב-גוניות של התנועה.



רכישת יכולת גופנית נכונה ורצויה, היא כרכישת כל דבר אחר ועוד קשה ממנו. זו עבודה המתחילה משלבים נמוכים ביותר ל הקניית הרגלים גופניים, והיכולת להמשיך רק לאחר שגת הרגלים אלו. כל הפסקה בפעילות זו, לא רק שגורמת אי יכולת להמשיך אלא גורמת לנסיגה. רק עבודה שוטפת נכונה, יכולה להביא להישגים.

אם לראות את יכולתם הגופנית של תלמידי בית הספר אצלנו בתקופה של שנה וחצי שחלפה, הרי שאפשר לחלק תקופה זו לשלבים. נראה לי, שהיום אין יכולת הגופנית גבוהה מהממוצע בבתי-הספר האחרים בארץ, ואולי עוד נמוכה מנו) אך לאור העבר, ניראית התקדמות גדולה ודבר זה צריך להמריץ אותנו עבודה מוגברת עוד יותר. כיום אנו כבר על דרך המלך ואין טום מניע אשר עצור אותנו מלהגיע לרמה גבוהה יותר, אך זה מחייב עבודה רצינית וקשה, יות ושהי שעות חינוך גופני בשבוע - הן זמן קצר מאוד.

# שכבה בינונית

## מסכתה

סקירה (אמנם קצת מאוחרת) על השליש הראשון

באופן כללי אפשר לציין,

שהיה זה שלישי של פעילות זרבותית די ענפה - אך בהחלט לא מספיקה ומעוררת די ענין אצל מרבית החברה.

ערבי השישי שנתקיימו כל-

לו - ערב ספורט היתולי, מסיבת

הסתיו, ערב לזכר שבעת הצנחנים

מלאכת 20 שנה לנפילתם (התקיים

מחנה האירגון), ערב מתח ואי-

מים, מגישה עם שפיים בה שולב

מחי יד אחת מסיבות שדרשו הכנה מרובה ושהחברה מעונינת בהצלחתן. יש לעורר

אצל אותם "האדישים" ואלה שאינם פעילים, את הענין והרצון להשתתף בפעילות

וחברה.

הנושא - הווי הקיבוץ, ערב

לציון מהפכת אוקטובר (לכל

החטיבה), ערב ליבוב לביבות

(חופש חנוכה), מחפשים את ה-

מטמון - ערב שהוכן ע"י ו.

ספורט.

לקראת השליש הבא, אנו

רוצים לדרבן את כל החברה למ-

תח במסיבות ולכל פגישה חבר-

תית אחרת, לכן עלינו לחסל את

ההפרעות של יחידים ההורסים

יש לעורר מעונינת בהצלחתן.

את הענין והרצון להשתתף בפעילות

המסיבות העיקריות המתוכננות לחודשיים הקרובים הן: ערב פיג'מות, ערב

ופרד, ומסיבת הזמן.

קבלות הטבת מצריכות סיפור אע"פ שחל בהן שינוי מסוים לטובה, בעיקר אצל

כיתות הצעירות.

ועדת ספורט - פעלה במרץ וקיימה ערבים מוצלחים במסך השלישי. נקוה שתמשיך

ך גם הלאה.

ועדת חברה -

בשליש הראשון נתקיימו כ-6 שיחות. 2 מהן במסגרת מחנה-האירגון. השיחה

וראשונה - שיחת פתיחה ותוכנית לשיפוץ משק בית הספר. שיחה שניה ושלישית -

מסך השיחה - שותפות חברה ולימודים בעקבות מחנה האירגון. במחנה האירגון

יצמו נדונו שני נושאים: שותפות חברה ולימודים, וכן - תנועה, סמל ודגל.

שיחות היו כמעט כולן בשלב אירגוני בלבד, אך לקראת השליש הבא אנו מתכוונים

אגון בהרצאות ונושאים עיוניים. במעט השיחות שהיו, נתקלנו באי התבטאות

מצד החברה ולא פעם אף יחס בלתי רציני לדברים. לכן הועלתה ההצעה - להכין

ירות מכין לפני כל שיחה, אשר יתייחס לנושא וינחה את השיחה.

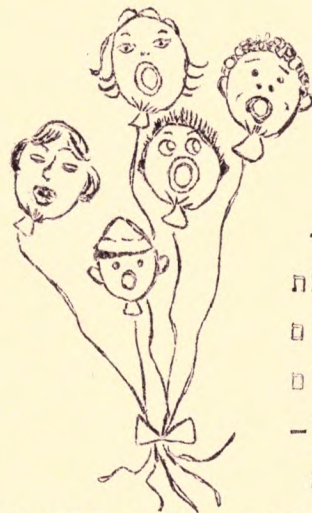
בשיחת סיכום השלישי, ניסינו את שיטת הצוות המכין, והתוצאות החיוביות

נורגשו במהלך השיחה ובהתבטאות.

מבחינה חברתית עברנו את השליש בצורה נאותה, אך אפשר היה לקוות ליתר

ענות ופעילות מצד חברי השכבה. ערכנו תוכנית שבוע, אשר תשתף בחלק ממנה

ת מרבית החברה:



יום ג' - פעולות כחה.

יום ד' - שיחת שכבה.

יום ה' - מקהלה..

יום ו' - מסיבה.

יום שבת - חוג אקטואליה.

כך ימי השבוע תפוסים בד"כ, והתוכניות מתבצעות כסדרן (חוץ מתקלות מיק-  
ריות).

אנו מאחלים לכולם יתר מרץ ופעילות מוגברת בכל השטחים!

# הפעלים והיציאות

"רבונו של עולם, מה לי ולמצדה?"

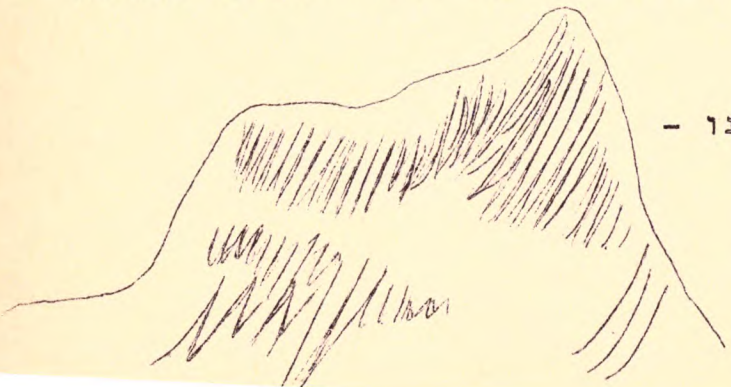
אם אתם גוז לפחות אני השבתי כך. כי באמת, האם מישהו קרא פעם חוץ מהכותרת עוד שורה אחת נוספת מהמאמרים הרבים שניכתבו על מצדה? אפילו להוצאה שהיתה זמן קצר לפני היציאה לא הלכו, אז מה בכלל מדברים על יציאה של שבוע ימים מהבית החם אל... "סוף העולם".

אם חזרנו מבסוטים ומלאי חויות והמטבעעדיין ניראית לעין ולא מתגלגלת "איפה שהוא", הרי שזאת הוכחה ברורה לחויה גדולה שהיתה וטוב שהיתה. אחרי הכל יצאנו לעבוד, ומי כמונו "אוהב" עבודה, אך איך לא להננות ממנה כשהיא מלווה בזריחה נהדרת, נוף מקסים ו... חתיכות למכביר.

המתח בעבודה, הרצון להשיג את הקבוצה שליך למצוא, לגלות ולא לבייש את שמנו, אלה נתנו את הכוח והרצון לעליה שתבוא למחרת.

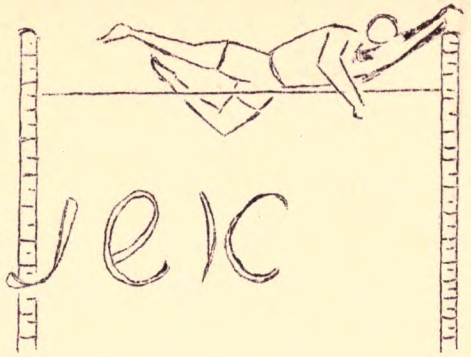
אך לעבודה אנחנו רגילים מבטן ומלידה, היא היתה דבר של מה בכך. להתרגל לחברה זרה של שלוש מאות נפש, לשורות אוהלים מוארים ולשרותים "נוחים" (לא כמו אצלנו) זה היה קצת קשה, אך כשאיך ברירה מתרגלים להכל, ואפילו קצת עצובים להיפרד בתום שבוע. איפה תמצא עוד מקום רומנטי כזה, לא לא לשבת על יד המדורה, חם וחלילה, אלא פשוט להנות מהירח, וביחוד שהחברה היא כל כך מגוונת, באמת חבל להתמיץ, אתם צודקים.

ובכלל להתחזק פעם כסף ביד ולקנות משהו לבדך, (אפילו בלי לשלם, זה ייננו), ומתי העזנו לדרוש מהדודה שני כרטיסים להופעת אומנים ועוד כאלה... מעל הכל היא ההשכמה בבוקר עם קללה עסיסית (או בכל זאת פעם בלי קללונה) גלווה בצלילי שפע אלילי זמר, המבשרים בואו של יום חדש - יום של תגליות וספות, או לפחות מגילה.



רגע, רגע, עוד קצת סבלנות, ידמה לי שאת הדבר החשוב ביותר שכחנו - הודות למדריכים המסורים ולזקוף זכותם חלק גדול מהנאת השבוע. כך ודה לאקונומית שהמתיקה את הערבים תרמה גם היא להרמת המורל. ולנו - נלמד לקח ולא נעקם את האף לפני יודעים לאן הולכית.

# אשק מספורט



הספורט בגבעת חיים מתחלק, כידוע, לשני ענפים עיקריים, שהם - כדור-רגל וכדור-סל. ישנם אף ענפים צדדיים כמו את-לטיקה, טניס, שחיה וכו'.



נפתח בענף כדור-הרגל - כפי שידוע, ירדנו מליגה א' לליגה ב' לאחר שנת "נסיון", אם אפשר לומר כך. "הנסיון" לא הצליח עקב משרים חברתיים בתוך הקבוצה (שלדעתי היו את הגורם העיקרי לירידה) וכן - חוסר מתח ממשי, בייחוד בשהקבוצה הייתה בסכנת ירידה, ומצב זה נוצל ע"י הקבוצות היריבות שגברו עלינו. כמו כן טבלנו ממכת הקנוניות והמכירות "הנהוגה" זה שנים בין קבוצות ליגה א' ו-ב'.

כיום אנו "הולכים בצמרת של ליגה ב' (למרות אי רצון השחקנים לעלות שנית לליגה א') וכרגע נזקק לחובתנו הפסד אחד ו-32 תיקו.

העתודה שלנו, שהיא קבוצת נערים, הפסדיה אמנם מרובים, אך החשוב הוא יצונם לשחק ולהתקדם על אף ההפסדים.

ענף כדור-הסל - השנה קיבלנו מאמן, אשר רכש לו הכשרה מקצועית באמריקה

וכן הכשרה פסיכולוגית לאימון כדורסלנים (בעיקר נעירים). הקבוצה עצמה מצויה בכור טוב. למרות שבסיבוב הראשון ניצחנו ב-7 משחקים וב-6 משחקים נוצחנו, יש לנו מקום רביעי, (כמעט מובטח) ולווית נצחונות יפים ומשכנעים על קבוצות צמרת, כמו - חולון והפועל חיפה (מי אינו זוכר?). נוסף לכך, יש לנו יחס סלים חיובי, כ-60 נקודות ודבר זה יפה כשלעצמו.



רציתי להזכיר דבר חשוב, והוא חוסר יחס נכון לפני השחקנים. אין לקלל את השחקן ובפרט כשהוא חד מאתנו, יש לעודדו וע"י כך לתת לו את הרגשת ביתיות והביטחון על המגרש - המביאים בסופו של בר את הנצחון.

את העתודה לקבוצת כדור-הסל, מהווה קבוצת ערים בגיל 14-16. הם הולכים מחיל אל חיל, וב-בת האחרונה הייתה ידם על העליונה בטורנירים נחקיימו. זוהי עתודה מבטיחה ומעודדת.

כמו כן ישנה קבוצת בנות המתאמנות בהתמדה בהדרכת איחן חפר. כרגע הן ומדות בפני פתיחת הליגה האיזורית בצפון לכדור-סל בנות.

נאחל להן - עלו והצליחו!

די בשם דוסטויבסקי, כדי לרמז על טיבו של הספר, ואם נאמר "החטא-ועונשו", מיד תצטייר לפנינו דמותו המרכזית של הספר - אחת הדמויות הנפלאות שנוצרה בידיו של הסופר. הגבור הראשי, אשר כל העלילה המסובכת והמלאה מאורעות נערכת סביבו, הנו צעיר בשם רסקולניקוב, אשר בנטל דלותו רצה את בעלת חובו ואת אנותה, ואינו מעז להודות בפשעו. תוך פחדים רבים, התקפות של הזיות ודמדומים, הוא ממשיך לחיות את חייו הרגילים - היי סטודנט לשעבר, אשר בגלל חוסר אפשרותו לפרנס את עצמו, הפסיק ללמוד וכל אשר לו, הנם רק הבדידות והעניות בקיטון שכור, ברובע עני ומאוכלס בפועלים, ודמויות חשוכות ועלובות אחרות. באיש, אשר מולדתו היתה בכפר קטן באחד הפלכים, מצאה תאות הכסף את מקומה, ולכלל בטויה הגיעה עם רציחת הזקנה, אשר לה היה מוכר את הפציו. יחד עם תאוותו לכסף המצוי בידי הזקנה, גבר בו מאבק היסורים שבו והתחולטה היתה קשה. אחד הרעיונות אשר חוזר כמה פעמים בספר, אומר כך: "לשם מה חייבת אותה ישישה לחיות? ישישה טפשה, חולה, חסרת דעה, שאינה מועילה לאיש וההיפך - מזיקה לכל. במילא תמות היא מחר בעוד שינמם כוחות צעירים, ועננים האובדים בגלל עניותם והרוצים לעשות מעשים טובים למען האנושות אך הכסף חסר להם. הטוב ביותר הוא לרצחה ולקחת את כספה לטובת הכלל!" תוך החלטה המשולבת בהיסוסים, הוא מבצע את הרצח.

# על ספרות ואמנות

דבר בלתי משוער הוא כניסת אחותה של הנרצחת לחדר בעת המאורע. ללא מחשבות רבות, ואף ללא ההיסוסים הרבים המתאימים לאפיו, רוצח רסקולניקוב גם אותה כל אותם פחדים, דמדומים והזיות באים אליו עתה וגוררים אחריהם

שורה של מחלות ועיוותים תוך שמירה עניין הרצח בסוד ונסיון לחיבת כתמיד. תוך מהלך העלילה נכנסת גם אחותו לפרשה אחרת השונה מזו, ויחד עם הרצון לעזור לה, הוא מבריח אותה ואת אמו מעליו בהתקפותיו. החשד מתחיל להתעורר, וכדי לסלק עצמו מן החשד שהטילו עליו, הוא עוזר בכספו האחרון למשפחה דלת אמצעים, הוא נקשר בנפש הבת הבכירה, ורוצה להצילה מהסחי אשר נדחפה לחוכו בגלל עניותה. אך גם עניין זה לא עוזר לו, והאמת מתקרבת יותר ויותר לגילויה. לאחר יסורים רבים, מסגיר רסקולניקוב את עצמו לידי המשטרה ונשלח לסיביר. יחד אחר יוצאת גם סוניה, הנערה אשר נקשרה בנפשו, ואף על פי שהוא אינו מקדיש לה מזמנו, היא נשארת נאמנה לו. בזמן הראשון הוא אף רוגז עליה בנאות לבקרו, אך לאט לאט החל להשלים עם מצבו. הספר מסתיים ברצון החדש שנעור בו לחיים חדשים וטובים וכל זאת בזכות האהבה שמאצילה עליו סוניה.

לסיכום - קשה למצוא ספרים רבים היכולים לתת תאור כה נרחב על מהלך חיי אדם שפסע, והלכי מחשבתו. הדמות שלפנינו, עם כל המסונה שבה, מובאת ברורה ומובנת עד כי הקורא חש בהזדהות המלאה עם הסופר לגבי כל פרט העלול להתרחש לגבור, וכל מחשבה אשר עלולה להוולד במוחו. הסופר מראה לנו אישיות מוזרה, אשר הטוב והרע משחקים בה את משחקם, כאשר הטוב גובר על הרע אם אינו יכול להכניעו. ביסודותו של הגבור וגאותו שנפגעה בגלל אותו עניין לא נותנים לו מנוח, אך טוב, אופיו המוכר לקורא, פוסק את פסוקו - החרטה לא תבוא!

התאוריות של רסקולניקוב המתפתחות לאורכו של הספר, חוזרות ונישנות ומתרחקות כל ענין שארע לו, לאותו אדם, שרצה אך "לא פשע" - כדבריו. ההקלה והרווחה באים רק בסיום, בהכירו בפשע אשר פשע, ובעתיד המחכה לו באם ישתדל לחיות זייס מאושרים ויפיים ולזרוק אל מאחורי גבו את כל אשר עבר.

(מומלץ לכל אלה שעדיין לא קראו!)

עופרה (י"א)



ה'ו' @

## זכרנו...

\* ב-11-12 בדצמבר (שישי-שבת) - נערך יום עיון מקומי לש. הנעורים בנושא -

ערכו של הקבוץ בכלכלת הארץ. פתח בהרצאה כללית, אשר גולן על יתרונות צורת החיים הקיבוצית על כל צורת חיים אחרת - מבחינה כלכלית. הרצאה שניה, (סוטה קצת מן הנושא), היתה על תפקיד הקיבוץ בהטחון המדינה - בן הקבוץ ב-

צבא וצבא בימי שלום ומלחמה. היא ניתנה ע"י חבר ו. הבטחון של הקבה"מ. יש לציין שבימת המרצה קושה בטעם רב וסיפקה את הפריטים הנחוצים. קהל המאזינים גילה התענינות רבה בנושא... שתיית התה ע"י המרצה.

\* ב-18 בדצמבר - יצאו כתות י"א-י"ב לשבוע חפירות במצדה. שבוע של חזרה אל אמצע אדמה וחדוות היצירה. קשר בלתי אמצעי עם הארכיאולוגיה ומימצאים הולכי על שתיים.

\* המשך יום העיון ע"י הרצאתו של אריה חפר - התעשייה הקבוצית. הרצאתו המאלפת של אברהם ברום - מקומו של הקבוץ בכלכלת הארץ, נדחתה ל"צערם הרב" של מרבית החברה.

\* ערב קבלת שבת.

\* ערב ספורט היתולי. הצלחה בלתי משו"רת. הורגש במיוחד חסרונן של עוגות הסיום.

\* חלקת המלפפונים של י"ב ראתה אור - נתגשמה מחזון למציאות. תודות לכל אלה אשר "עזרו" ומיוחד לאלה מכתה ח'. ביום שבת הקרוב - דרושות ידיים רבות לעישוב. שמו לב! - כרטיסי נסיעה מובטחים לכל דיכפין, שיעזור. א שיחה עם מזכיר "הנוער העובד". שיחה מענינת ומלבנת.

\* שיחת חברה בהשתתפות שניים מגרעין הבנים באילות. סוכם על שיחה נפרדת לכתה י"ב בנידון גרעין בנים לפאריס. נראה שרובה של הכתה מוכן להתנדב. המכשולים העיקריים הם - מחסור בכסף ועינם הצרה של בני י"א.

\* טיול בסביבות משמר-העמק. הנוף היה נהדר ונשאר כזה מבלי שיכולנו להנות ממנו, מפאת הגשמים שלא ירדו...

\* שיחת חברה - "אירוע" - משפט על בן החטיבה. אותו מסכן הרגיש להשמעות.

\* העלון השנה, רואה אור לאחר יסורים טכניים ואמוציונליים. נקוה שת-צא בו ענין והנאה (קורא יקר) ותדע להעריכו - (המערכת - בלי הסמולה